

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΑΘΗΝΑ ΝΙΚΟΛΑΚΗ
3^ο ΕΝΙΑΙΟ ΛΥΚΕΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ

Β' ΤΑΞΗ
ΛΥΚΕΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΤΙΤΛΟΣ: «ΦΤΑΣΕ ΜΕΧΡΙ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ...»

Η ατμόσφαιρα εκπέμπει μια αβάσταχτη ελαφρότητα οικειότητας και μονοτονίας. Δίπλα στην πόρτα στέκει μια νεαρή ανθρώπινη φιγούρα, φευγάτη, που δίνει την εντύπωση ότι δεν ανήκει πια σε εκείνο το δωμάτιο. Ή καλύτερα, δεν ανήκει στο χωροχρόνο της δεδομένης στιγμής. Είναι ήδη αλλού... Το αδιάφορο, απόκοσμο χαμόγελό της με θράσος επικυρώνει την αδήριτη ανάγκη για φυγή. Απέναντι ακριβώς βρίσκετε εκείνη. Στην έκφρασή της έχει εξαϋλωθεί το απλοϊκό και τετριμμένο ερώτημα «γιατί σε μένα;» ενώ οι υγρές της βλεφαρίδες με εκείνη την καμπύλη στην άκρη τους αποπνέουν μια αίσθηση τελειότητας.

Το χάσμα ανάμεσα στις δυο μορφές ανυπέρβλητο, και μόνο ο ήχος της βραδινής εκείνης βροχής υπενθυμίζει και στους δυο κάτι αφόρητο, αβάσταχτο... Κάτι που εντέλει δεν ειπώθηκε ποτέ... Στα βλέμματα που ανταλλάσσουν υπάρχει μια λεπτότητα, μια διακριτικότητα, ένα είδος τρυφερής τυπικότητας, σαν και εκείνη που υπάρχει σε δυο παιδιά μοναχικά που θέλουν να γίνουν φίλοι. Ξέρουν όμως... Ξέρουν ότι αυτή η σκηνή αποτελεί επανάληψη μιας άλλης όμοιας. Και ξέρουν ότι έχει επαναληφθεί τόσο συχνά που τα αρνητικά συγκινησιακά στοιχεία, όπως η μετάνοια ή η αίσθηση εχθρικότητας έχουν χαθεί, έχουν εξαντληθεί εντελώς και δεν έχει απομείνει παρά μόνο η ανοχή, κάτι απελπισμένα αναλλοίωτο ανάμεσά τους.

«Τι σου λείπει;» ρώτησε η γυναίκα με τις υγρές βλεφαρίδες βίαια, ξερνώντας μια βαθιά λαχταρά όχι τόσο για μια απάντηση, αλλά για ένα σταγονόμετρο πολυπόθητης επικοινωνίας. Και ύστερα απελευθέρωσε το υστερικό της γέλιο. «Έχω θέσει τόσες φορές αυτό το ερώτημα! Και άκουγα με υπομονή και επίμονη και – μεταξύ μας, με μια αγανάκτηση που κόχλαζε μέσα μου – το μακρύ και το κοντό του καθενός και περίμενα... Περίμενα ένας τουλάχιστον από αυτούς να επιδείξει λίγο ενδιαφέρον – έστω και προσποιητό, ποτέ δεν είχα πολλές απαιτήσεις απ' τους ανθρώπους – και να με ρωτήσει κι εμένα το ίδιο.

Μάταια! Ποτέ – μα ποτέ – δεν έγινε! Γι' αυτό και για να τους εκδικηθώ, δεν τους έδινα την αλήθεια, αλλά αυτό που θα έπρεπε να είναι αλήθεια, τη μαγεία μου. Ξέρεις, ποτέ δεν κατάφερα να καταστήσω συγκεκριμένη, ούτε σε εμένα την ίδια, τη λεπτή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην ψεύτικη πλευρά της προσωπικής μου αλήθειας και την αληθινή πλευρά του προσωπικού μου ψέματος. Άλλωστε ήξερα πως το τίμημά μου για κάθε ψέμα που πλασάρω είναι να μειώνεται η εμπιστοσύνη μου στις αλήθειες που λαμβάνω...

Ποτέ δεν πίστεψα σε τίποτα, λοιπόν... Ούτε σε θεούς, ούτε στα καθιερωμένα, ούτε στις κολακείες, ούτε στις υποσχέσεις, ούτε στον ίδιο μου τον εαυτό. Ποτέ δεν πίστεψα σε τίποτα, παρά μόνο στο επόμενο λεπτό, στη στιγμή που αμετάκλητα ακολουθεί και με προκαλεί να την αδράξω, να μην την αφήσω να ξεγλιστρήσει μέσα από το ρίσκο μου, να τη ρίξω σε μια ζαριά και αν την χάσω να μη βγάλω κουβέντα για τα κέρδη που σπατάλησα... Γι' αυτό αν μπορούσα να ζωγραφίσω, θα προσπαθούσα να την αποδώσω απλά, ανεπιτήδευτα, όπως ακριβώς της αξίζει. Και δεν θα είχα κανένα δισταγμό να την κοιτάξω στα αόριστα «μάτια» της και να της παραδώσω την υπέρτατη αλήθεια που ανιδιοτελώς τόσα χρόνια μου προσέφερε...

Βλέπεις, δε φοβήθηκα μήπως πληγωθώ. Φοβήθηκα μήπως δεν πληγωθώ, μήπως η ζωή μου έδινε μόνο όσα μπορούσα να αντέξω. Είχα ακούσει κάπου ότι αυτό που πρέπει να φοβόμαστε είναι ο ίδιος ο φόβος, αλλά είμαι πολύ ανθρώπινη για να υλοποιήσω κάτι τόσο εξιδανικευμένο. Αν μπορούσα, λοιπόν, να σχηματοποιήσω και να δώσω χρώμα στη σκέψη μου, θα διάλεγα να απεικονίσω τα πιο μύχια, ακραία αποκυήματα της φαντασίας μου, αλλά εκούσια θα επέλεγα να αποχωριστώ από τη μανιώδη τάση μου για τελειότητα μόνο και μόνο για να είναι ατέρμονος ο αγώνας μου προς αυτή. Και θα σχεδιάζα με τα πιο παγωμένα και απρόσωπα χρώματα τις ευκαιρίες που έχασα, που μου στέρησαν και τις πόρτες που μου έκλεισαν σε μια ανέλπιστη προσπάθεια μου να εκδηλώσω την περιφρόνησή μου γ' αυτά, αλλά και την ελευθερία που θέλω να πιστεύω πως απέκτησα ξεμακραίνοντας από κάθε φυλακή του χτες μου. Αντίθετα, τα λάθη και οι αμαρτίες μου θα είχαν την εικόνα του εαυτού μου: αναπόφευκτα επιβεβαιώνουν την παρούσα ύπαρξή μου, όποια και αν είναι αυτή... Γι' αυτό τους το χρωστάω...

Να ξέρεις ότι αν είχα το ταλέντο να ζωγραφίζω, θα αισθητοποιούσα στον καμβά αφηρημένα με τα πιο έντονα και ζωηρά χρώματα ό,τι συναισθήματα δεν πρόλαβα να νιώσω, ό,τι εμπειρίες δεν κατάφερα να βιώσω – επειδή με πρόδωσαν οι περιορισμένες αισθήσεις μου – , για να προκαλέσω, ίσως και να εξαγριώσω την ίδια τη σύντομη ζωή μου που μου οριοθέτησε τους πόθους και τις λαχτάρες μου. Παρανοϊκό. Αλαζονικό. Επηρμένο. Παρόλα αυτά δεν παύει να είναι η αλήθεια μου...

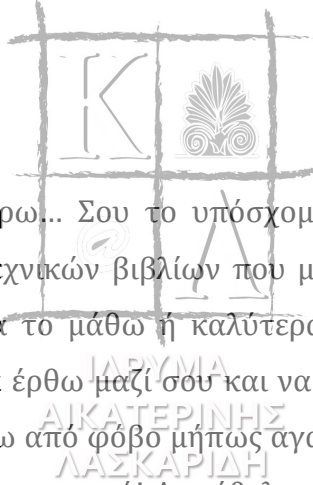
Σώμα μου, τάφε της ψυχής μου, μην προσπαθείς, δεν είσαι αρκετό. Κανένα δάκρυ μου, κανέναν λυγμό δεν επαρκεί, για να εκδηλώσω την εκάστοτε συντριβή μου, κανένα γέλιο όσο εγκάρδιο και αν ήταν, δεν κάλυψε την εσωτερική μου ευφορία, καμία κίνηση, κανέναν τεντωμένο μυς δεν κατάφερε να δώσει πνοή στις εντάσεις μου, καμία στάμπα αίμα δεν κατέδειξε την έμφυτη ροπή μου για εκδίκηση, κανέναν αναστεναγμό μου δεν έδωσε στην ζωή μου το πάθος που της άξιζε. Γι' αυτό ζωή μου, με κάθε άμπωτη και παλίρροιά σου, αν μπορούσα να ζωγραφίσω, θα σε απεικόνιζα με ένα ποτήρι ξεχειλισμένο με μίγμα, βαρύ και μεθυστικό, όλων των ειδών τα ποτά. Θυμάμαι ήθελα τόσο πολύ τότε, εκείνη την εποχή που έχεις την γλυκιά ψευδαίσθηση ότι ο θάνατος είναι μακριά, ότι ο θάνατος είναι για τους άλλους, ότι στο φύσημα του ανέμου δεν πρόκειται να ανήκεις σ' αυτούς που ανυψώνουν τείχη, αλλά ανεμόμυλους...

Ήθελα, βλέπεις ζωή μου, να σε πιω μονορούφι μαζί με το γυαλί του ποτηριού και αχόρταγα το τόλμησα! Ήταν αυτό που μου έσκισε τα σπλάχνα και με έκανε να δω ότι είναι μόνο ένα σκαλοπάτι για να περάσει κανείς από το άλλο μέρος, το μέρος του θανάτου.

Κι απόψε εσύ που στέκεσαι δίπλα στην πόρτα, έγινες το σκαλοπάτι μου. Δεν ξεχνάω! Εσύ που έκανες τα πάντα στην ψυχή μου να τρέχουν ορμητικά, να καλπάζουν, παρασύροντας μαζί τους ψέματα, κόμπλεξ κι απωθημένα.

Για σένα που θυσίασα την αναπνοή μου, αλλά τώρα σαπίζω μέσα μου που καίω τον καημό. Θα σε ζωγράφιζα με τα πιο ανεξίτηλα χρώματα, τα πιο βίαια, παθιασμένα σχέδια και για να σε εκδικηθώ θα σου προσέδιδα την μαγεία που πάντα είχες στο υποσυνείδητο μου, αλλά δυστυχώς ποτέ στην πραγματικότητα...

Άφησέ με να έρθω μαζί σου! Και σου υπόσχομαι ότι δεν θα σου ξαναπώ ποτέ για την ασθηματική ανάσα που στοιχειώνει τις νύχτες μου, ακόμα και αν

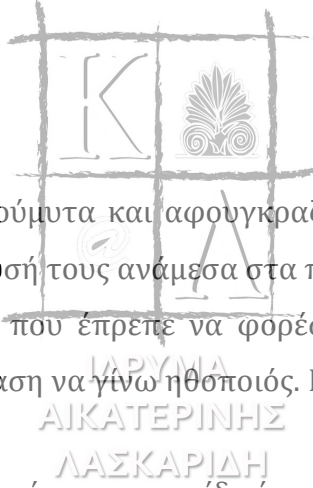
εγώ την ακούω και υποφέρω... Σου το υπόσχομαι ότι δεν θα ξαναδιαβάσω πρώτο το τέλος των λογοτεχνικών βιβλίων που μόλις αγόρασα, ακόμα και αν καίγομαι από περιέργεια να το μάθω ή καλύτερα ακόμα και αν φοβάμαι το απρόοπτο του! Αφησέ με να έρθω μαζί σου και να το ξέρεις πως δεν πρόκειται να ξαναδιαστάσω να αγαπήσω από φόβο μήπως αγαπηθώ και πρέπει να δώσω... Ναι, είχες δίκιο... Φθόνησα παραφορά! Δεν ήθελα μόνο τα πάντα για μένα αλλά ταυτόχρονα κανέναν να μην έχει τίποτα! Όμως, όσο και αν δεν το πιστεύεις, πάντα καταλάβαινα, πάντα ένιωθα τους άλλους. Το πρόβλημα είναι ότι ποτέ δεν κατάφερα να τους συμμαρτυρώ...

Αφησέ με να έρθω μαζί σου και από 'δω και μπρος θα αρκούμαι στα λόγια, δε θα απαιτώ έμπρακτες αποδείξεις και να είσαι σίγουρος πως τα μάγουλά μου θα σκληρύνουν σαν τα βράχια στα αλμυρά χαστούκια των κυμάτων σας, σαν και εκείνα τα κοφτερά βράχια στην άκρη του γιαλού.

Τα βλέπεις; Σωστά μάντεψες, εκείνα μου έμαθαν να αγναντεύω περιμένοντας πάντα κάτι... Αχ και να ξέβραζαν οι μυστικές ροές της θάλασσας κάτι και για μένα!

Τελικά, το μόνο που μου απέμεινε και ακόμα δεν κατάφερα να «τινάξω» από πάνω μου ήταν τα βήματα που μου όρισαν τη ζωή. Τους ανθρώπους, βλέπεις, δεν τους γνώρισα από το βλέμμα, την ομιλία, το χαμόγελο, την αγκαλιά. Τους γνώρισα και τους «διάβασα» μέσα από τα βήματά τους. Κάθε συναίσθημα, κάθε σκέψη, κάθε διαστροφή τους ήταν κωδικοποιημένα στον ήχο του περπατήματός τους: το αρρωστημένο υποκατάστατό μου για την έλλειψη ανταπόκρισής τους απέναντί μου! Να φανταστείς ότι η μοναξιά μου με ανάγκασε να εξασκηθώ τόσο έντονα και συστηματικά ώστε μπορούσα να ερμηνεύσω μέχρι και τον ρυθμό που χτυπούσε η καρδιά τους μόνο από τα ακούσματα των ποδιών τους στο έδαφος! Γι'αυτό κι εγώ ποτέ δεν έκανα θόρυβο όταν περπατούσα: για να μην καταλάβει κανείς πώς νιώθω! Δεν τους άξιζε να με ξέρουν!

Μόνο εκεί πάνω κατάφερα να γνωστοποιήσω τον ψυχισμό μου: στη σκηνή του θεάτρου. Θυμάμαι, όταν μικρή πήγαινα στο θέατρο, τίποτα δεν μου προξενούσε μεγαλύτερο ρίγος από το πώς ηχούσαν τα βήματα των ηθοποιών στο σανίδι: κρυστάλλινα, καθαρά, αληθινά, αποκαλυπτικά για κάθε πτυχή των συναισθημάτων τους... Μετά το τέλος της παράστασης, σκαρφάλωνα στο

παλκοσένικο, ξάπλωνα μπρούμυτα και αφουγκραζόμενοι την κατάθεση ψυχής των ηθοποιών, την ταλάντευσή τους ανάμεσα στα προσωπικά τους βιώματα και τις εμπειρίες της «μάσκας» που έπρεπε να φορέσουν... Τότε ήταν που πήρα κρυφά από όλους την απόφαση να γίνω ηθοποιός. Και ναι, προς έκπληξή σας, το πέτυχα!

Και όταν βρισκόμουν πάνω στο σανίδι, έκανα επιτέλους τόσο θορυβώδη και δυναμικά βήματα, μήπως παρ' ελπίδα κατάφερνα να αποδείξω στον ίδιο μου τον εαυτό ότι υφίσταμαι, ότι αισθάνομαι και εγώ, έστω και ενώπιον ενός κοινού, από το οποίο αγόραζα το χειροκρότημα, αγόραζα την ανταπόκριση, αγόραζα την προσοχή...

Ο καλύτερος όμως ρόλος που υποδύθηκα στη καριέρα μου ήταν στο θέατρο του παραλόγου σας! Σ' εκείνο το φιάσκο που το εισιτήριό σας μου τσάκισε τα πόδια για να μην ηχούν πια τα βήματά μου... Σ' εκείνη την κακοστημένη «βραδιά τέχνης» με υποβολέα τα ζωώδη ένστικτά μου. «Κοιτάζετε, δε βλέπετε!» παραληρούσα, ενώ μύριζα τη σαπίλα της ειρωνείας και της χαιρεκακίας σας και με το δάχτυλό μου έγραφα πάνω στη σκόνη του πιάνου τα δάκρυα που πίεζα στην άβυσσό μου για χάρη της δική σας εκτόνωσης... Χαλάλι σας!

Μόνη μου πορεύτηκα. Μόνη μου γεννήθηκα και γέννησα μόνη μου σκοτώθηκα και θανάτωσα, μόνη μου ξέχασα και ξεχάστηκα, μόνη μου αθώωσα και αθώωθηκα... Μόνη μου τα μεσάνυχτα, όπως το καλεί και η ώρα, έκανα το απαραίτητο έγκλημα. Εσύ πού ήσουν ; Πού ήσουν όταν ενστερνιζόμουν το δόγμα «ο θάνατος σου η ζωή μου» για να επιβιώσω; Πού ήσουν όταν έτρεφα και ύστερα απάνθρωπα και ύπουλα κατέστρεφα τα ανυποψίαστα θύματά μου για να ξεμπλέξω τον εσωτερικό «γόρδιο δεσμό» μου: το σύμπλεγμα κατωτερότητάς μου; Πού ήσουν όταν απαρνιόμουν την ανθρώπινη φύση μου και αντί να ακολουθώ τη «φωτεινή γραμμή» μου προς τον ουρανό, έπεφτα χαμηλά μόνο και μόνο για να είμαι – η ματαιόδοξη – σε κοινή θέα;

Όχι, δε σου επιρρίπτω ευθύνες. Κουράστηκα, δεν ωφελεί. Αν ήξερα ότι αυτή θα ήταν η τελευταία φορά που θα άκουγα τη φωνή σου, θα ηχογραφούσα κάθε σου λέξη για να μπορώ να τις ακούω ξανά και ξανά. Αν ήξερα ότι σήμερα θα ήταν η τελευταία φορά που θα σ' έβλεπα να κοιμάσαι, θα σε αγκάλιαζα σφιχτά και θα σου ψιθύριζα πόσο πολύ σε χρειάζομαι και δε θα υπέθετα, ανόητα, ότι το

ξέρεις ήδη. Κατάλαβα πολύ αργά ότι κανείς δε θα σε θυμάται για τις κρυφές σου σκέψεις. Κι εγώ δε θέλω να περάσω στη σφαίρα της λήθης, στη σφαίρα του θανάτου... Όχι ακόμα... Ξέρεις το αντίδοτο για το θάνατο; Είναι ο πόθος... Μπα, απορείς! Πώς γίνεται να απορείς; Άφησέ με να έρθω μαζί σου... Α, φεύγεις; Καληνύχτα. Όχι, δε θα 'ρθω. Καληνύχτα. Καλύτερα να περιμένω λίγο ακόμα. Πού ξέρεις; Ίσως κάποτε να νιώσω την επανάσταση. Προς το παρόν, άφησέ με απόψε να καταβληθώ για μια ακόμα φορά στην καταλυτική δύναμη της συνήθειάς μου, να με συνεπάρει η ηδονή των απωθημένων μου, να βυθιστώ στον πάτο του δέους της μοναξιάς μου... Για τίποτα δεν μετάνιωσα στη ζωή μου: τα πάντα ως έχουν! Για το μόνο πράγμα που άλλαξα γνώμη ήταν γι' αυτόν τον στερνό μου μονόλογο. Εξαιτίας του απομυθοποίησα και την τελευταία σταγόνα της ψυχής μου που κρατούσα για μένα. Κι όμως πάντα λαχταρούσα τόσο πολύ να μιλήσω σαν τη βροχή...!

Φτάσε μέχρι εκεί που δεν μπορείς! Μ' ακούς;

Στην υγειά σου το κάθε σου βήμα...»